

min Kritik saa skarp en Form, som Tilfældet var, var det, fordi jeg vilde have Spørgsmaalet rejst paa en saadan Maade, at man ikke kunde skyde det til Side. Forholdene var fortvivlede, og alle, som brugte Banen, frygtede for en Katastrofe. Det viste sig den Gang, at man fik Interesse for Sagen, der blev indledet Forhandlinger med Staten, og Staten gik ind med Halvparten af, hvad det kostede at ombygge Banen. Nu er Forhandlingerne med Ejerne af Præferenceaktierne og Kommunerne for saa vidt ført til Ende, Staten skal da til at gribe ind, og der er vel Udsigt til, at Staten kommer til pro forma at overtage Banen for en kort Tid for at komme til en endelig Ordning med Ejerne af Præferenceaktierne og af de almindelige Aktier, som man ikke har kunnet faa fat i paa anden Maade. Det var den Vej, man skulde være gaaet for to Aar siden, men den Gang vilde Ministeren ikke følge mig. Det skal ikke være en Bebrejdelse, jeg retter imod Ministeren; nu, da det er gaaet godt, tror jeg, den Vej, han gik, var den bedste, den har nemlig ikke vakt saa megen Uro og saa megen Kritik og der er heldigvis ikke sket nogen Ulykke, men nu bliver det Statens Sag at sætte Fart i Forhandlingerne, saa at man kan blive endeligt færdig, og derefter at faa Kommunerne til at overtage Banen og faa Ombygningen i Gang. Men da det vil have stor Betydning, om Ombygningen kunde blive foretaget nu i en Tid, hvor Arbejdskraften er rigelig, og paa den Maade bidrage til at afhjælpe Arbejdsløshed i den Egn, Banen gennemløber, vil jeg bede den højtærede Minister medvirke til, at Forarbejderne foretages saa hurtigt som muligt og Ombygningen ligeledes.

Der melder sig i denne Forbindelse et Par andre Spørgsmaal. Da Staten bliver interesseret i Banens Drift og Forrentningsmuligheder, synes jeg ogsaa, det er paa Tide at rejse Spørgsmaalet om en mere rimelig Ordning for Banens Udgangspunkt og Endepunkt. Ærede Medlemmer, der kender den, ved, at den gaar ud Øst i Randers, og at naar man kommer med Statsbanen og skal videre, har man en Spadseretur paa 20 Minutter igennem Byen. Det er selvfølgelig til Ulejlighed for de rejsende, men ikke mindre for dem, der skal have Gods befragtet med Banen, og bevirker bl. a., at alt Gods, der kommer Syd fra, fra Aarhus og Langaa, gaar op norden om, over Aalborg, for at komme til Hadsund, omtrent den 3-dobbelte Vej, i Stedet for den lige Vej fra Randers til Hadsund.

Det medfører bl. a. ogsaa, at ved hvert af de 4 Posttog, der er om Dagen, skal man have to Mand med Vogn og Hest til at køre Posten igennem Randers. Jeg synes, det var paa sin Plads at tage det Spørgsmaal op til Behandling at faa Randers—Hadsund-Banens Banegaard flyttet ud sammen med Statsbanegaarden.

Ved den anden Ende af Banen er Forholdene paa en lignende Maade noget uheldige. Der ligger Hadsund Station paa den sydlige Side af Fjorden, og der er Stationspersonale og i det hele alt, hvad der hører til en Endestation. Men ligeoverfor, paa den anden Side, ligger en Endestation for Aalborg—Hadsund-Banen. Det er dog ganske meningsløst at have disse to Stationer liggende paa hver sin Side af Fjorden. Følgen er, at alt Gods, der kommer fra Randers til Hadsund, skal omlades paa Hadsund S. for at komme over til Hadsund N., og at Passagererne maa staa af i Hadsund S. og enten gaa over Broen eller tage med et af de faa Tog, der har Forbindelse, og betale en urimelig høj Pris. Der er ingen Tvivl om, at hvis Broen havde været anlagt, den Gang Randers—Hadsund-Banen blev bygget, var Stationen bleven lagt i Hadsund N. Det vil være rimeligt at optage Forhandling om at faa den flyttet derover og blot beholde et Trinbræt og et Afæsningsspor ved Hadsund S., derved vilde man spare et betydeligt Personale samtidig med, at man fik en nogenlunde fornuftig Ordning. Jeg haaber, at den højtærede Trafikminister, der har lyttet meget andægtigt til mine Udtalelser, vil tage disse til Efterretning.

Maa jeg dernæst vende mig til den højtærede Landbrugsminister og mod Sædvanen begynde med en varm Tak til ham for den Maade, hvorpaa han fører Jordlovene ud i Livet. Det gøres nemlig paa en saadan Maade, at vi ikke kunde have gjort det bedre, hvis vi vilde gøre disse Love upopulære. Vi har faaet en saa ivrig Agitator for vore Jordlovsforslag i den højtærede Minister, at ingen indenfor det socialdemokratiske Parti kan staa Maal med ham i saa Henseende. Forholdet er nemlig det, at i 1921 sagde den højtærede Landbrugsminister til dem, der fik oprettet Husmandsbrug efter disse Love: Vi er inde i en Højkonjunktur, og derfor faar du et Laan og et Statstilskud, og det bevirker, at naar du er færdig og kommer op paa fuld Forrentning, skal du yde 646 Kr. i Rente. Aaret efter, i 1922, var vi kommet ind i en Nedgangsperiode saa stærk, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup kunde sige, det var en Kendsgerning, at Prisen paa